

ОНІЩУК Ангеліна Юріївна

Дата народження: 18 серпня 2008

Місто: Київ

Євроклуб: HistoryEU

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

«ЛИСТ ДО ЄВРОПИ»

Телефон: +380666573631

Електронна адреса: hiz24-a.onischuk@nubip.edu.ua

КИЇВ 2026

Лист до Європи

У час, коли Україна проходить крізь складні, але визначальні трансформації, я обрала для себе шлях у сфері геодезії та землевпорядкування. Для багатьох це може здатися суто технічною галуззю, але для мене це — свідоме прагнення бути частиною змін, що наближають мою державу до європейської родини. Я бачу ці зрушення не лише в заголовках новин, а й у щоденному навчанні: у підходах, які поступово змінюються, і вимогах, що стають дедалі вищими. Тому цей лист — це моя спроба зрозуміти, якою є Україна сьогодні і який фундамент ми вже закладаємо для спільного завтра.

Європа для мене — це не лише географічний простір чи об'єднання держав. Це насамперед середовище, де правила реально працюють, а не залишаються деклараціями на папері. Там є стабільність, передбачуваність і відчуття безпеки. Такий простір, у якому людина може планувати своє життя наперед і довіряти системі. До такого рівня сьогодні прагне Україна. Особливо це відчулося у 2022 році, коли ми отримали статус кандидата в Європейський Союз. Для мене це не просто дипломатичний крок — це показало, що ми справді рухаємося в одному напрямку.

Водночас я розумію, що цей шлях не є лінійним. Сьогодні Україна проходить через складний етап змін, який не завжди виглядає впорядкованим. Іноді зміни здаються хаотичними, іноді — запізненими, і це створює відчуття нестабільності. Чесно, інколи здається, що ми рухаємося вперед і назад одночасно. Але це, на мою думку, і є головним викликом — не відсутність руху, а його нерівномірність.

Ці процеси відбуваються набагато глибше, ніж здається на перший погляд. Готуючи наукову доповідь «Вплив євроінтеграційних процесів на формування професійного дискурсу у сфері землеустрою», я дійшла висновку, що євроінтеграція — це не лише політичні рішення, а передусім зміна мислення. Коли змінюється професійна мова, змінюється і підхід до роботи. Ми поступово відходимо від сприйняття землі як просто ресурсу і починаємо дивитися на неї як на частину простору, який потрібно розвивати й відповідально управляти.

Яскравим прикладом цього є впровадження принципів, закладених у директиві INSPIRE. Вона передбачає відкритість, узгодженість і доступність геопросторових даних. На практиці це означає, що інформація про землю, межі ділянок чи планування територій стає зрозумілою для всіх — не лише для фахівців. Я бачу це навіть у навчанні: одні підходи вже змінюються, інші ще залишаються старими — і це добре видно.

Наприклад, на законодавчому рівні вже закріплено перехід України від Балтійської системи висот до європейської, пов'язаної з Амстердамським футштоком. Це виглядає як технічна деталь, але насправді означає узгодження наших вимірювань із європейськими стандартами. Для села це означає менше конфліктів через межі, для міста — більш прозору забудову й зрозуміле планування. Коли людина бачить і розуміє, що відбувається навколо неї, з'являється довіра. А без довіри неможливо говорити про справді європейське суспільство.

Тому для мене важлива не лише технічна точність професії геодезиста, а й її етична сторона. Геодезія — це про точність, але вона має значення лише тоді, коли вона чесна. Якщо межі визначені неправильно або дані залишаються закритими, це створює несправедливість. У системі, до якої ми прагнемо, кожне рішення має бути зрозумілим і перевіраним. Для мене чесність у професії — це не абстрактна річ, а реальна відповідальність. І через такі речі формується довіра до держави.

Попри всі труднощі, я бачу в українцях силу. Вона не в ідеальній роботі систем, а в тому, що люди не зупиняються. Я бачу це навіть серед своїх однолітків — вони продовжують навчатися, працювати, допомагати іншим. Це не гучні слова — це звичайне життя, яке триває попри все. І це, як на мене, є найкращим доказом змін.

Європо, я переконана, що наш діалог — це не рух в один бік. Україна вже сьогодні має що запропонувати. Ми показали, як можна швидко впроваджувати цифрові рішення і робити державні послуги доступними. Але ще більше — ми показали стійкість. У складних умовах ми не зупиняємося, а продовжуємо рухатися. І, можливо, саме ця здатність діяти навіть у кризі — це те, чому Європа теж може у нас повчитися.

Для мене важливо не просто говорити про спільне майбутнє, а розуміти свою роль у ньому. Я належу до покоління, яке буде будувати цю країну — своїми рішеннями і вибором залишатися тут. Ми вже робимо цей вибір щодня.

Я не вірю в ідеальні сценарії, де все змінюється миттєво. Але я вірю в поступові зміни, які залежать від людей. І якщо говорити чесно, то майбутнє України — це не лише політика чи закони. Це результат наших щоденних рішень.

Україна стане частиною Європи не тоді, коли це буде формально підтверджено, а тоді, коли порядок, відповідальність і довіра стануть звичними. І цей процес уже відбувається. І я точно хочу бути частиною цих змін.